

[Kristen Østergaard.]

nemført i praksis, og at disse eksempler bliver efterfulgt af udflytninger af andre virksomheder, der lige så godt eller måske bedre kan placeres i provinsen.

I dag, hvor vi behandler egnsudviklingsproblemerne i folketinget, finder jeg anledning til at udtale venstres anerkendelse af regeringens beslutning på disse områder; på sin vis er det jo ret dristige beslutninger. Men der er næppe grund til at tro, selv om flere institutioner bliver flyttet fra hovedstadsområdet til provinsen i de kommende år, at dermed den skæve erhvervs- og befolkningsfordeling ændres, der desværre karakteriserer vort land. Men ethvert bidrag, der kan bremse eller rette op på den skæve erhvervsfordeling, må jo hilses med tilfredshed. Institutionsflytningen er et sådant bidrag, men der må gøres meget mere for at hindre, at befolkningsstrømmen stadig bevæger sig mod øst. Det er vigtigt, at der gøres noget netop i disse år, hvor landbrugs-erhvervet afgiver så megen arbejdskraft, en udvikling, som kan forudses at ville fortsætte nogle år endnu. Der må skabes arbejdsmuligheder på stedet, ellers bevæger arbejdskraften sig til de tiltrækkende udviklingsområder, der dermed bliver større og større med flere og flere problemer som følge af befolkningspresset, og de andre egne bliver tyndere og tyndere befolket, hvad der også giver større og større problemer, omend af en anden karakter, såsom manglende skatteevne, reduceret mulighed for at løse fællesopgaver og ekstra krav om ændret byrdefordeling.

For bedst muligt at imødegå begge sæt af disse problemer er det nødvendigt at stimulere erhvervsudviklingen i provinsen og særlig i de områder af landet, der er hårdest ramt af afvandringen og arbejdsløsheden. Jeg hilser med tilfredshed, at regeringen med baggrund i denne situation har fremsat det lovkompleks, som vi behandler her i dag. Det er lovforslag, der direkte sigter på omgående at opmuntre til initiativ, investering og erhvervsudvikling med det formål at forøge den produktive beskæftigelse netop i de hårdest truede egne af landet. De to lovforslag taler for sig selv, og jeg skal ikke gå i enkeltheder, som nogle af de foregående talere har gjort; men jeg vil sige, at lov-

forslagene er velegnede til en grundig gennemgang i udvalget.

Jeg har bemærket mig, at forslaget til lov om egnsudvikling nu er rensset for omskolingsopgaver; det er også fornuftigt, at de bliver henlagt til et andet område, hvor disse opgaver kan samles. Jeg har også bemærket mig, at der i den nye lov gives adgang til, at også kapitalstærke firmaer og erhverv fra andre dele af landet kan deltage i den vigtige opbygning i disse områder. Det vil sikkert være gavnligt.

Desværre er der i forslagene nogle uheldige forhold, idet det jo nemlig er love, som giver udtryk for en vis forskelsbehandling landsdelene imellem. Jeg erkender, at det ikke kan være anderledes i en sådan lovgivning, og i den forbindelse kan jeg nævne, at den gældende lovgivning jo på sin vis også er forskelsbehandlende, omend i mindre grad end disse lovforslag. Men den foreslåede geografiske afgrænsning af lovgivningens virkeområde vil jo nok give anledning til nogen diskussion for at sige det mildt, måske også til direkte protester. Jeg håber dog, at der i handelsministerens forslag til ændringer i egnsudviklingsloven vil være nogen mulighed for at åbne nogle små ventiler, for der er sikkert områder, som det vil være meget berettiget at få ført ind under lovens område, uden at den dermed behøver at være generelt virkende.

Ingen kan på nuværende tidspunkt spørge om, hvad resultatet bliver, når disse love føres ud i praksis. Man kan betegne denne lovgivning som værende ekstraordinære foranstaltninger, der tages i brug i en ekstraordinær situation, men forslagene viser regeringens vilje til at forbedre den produktive beskæftigelse i egnsudviklingsområderne uden samtidig at stimulere udviklingen i de områder, hvor presset har tendens til at genoplive inflationen; det er der jo ingen der kan være interesseret i. Lovens snævre geografiske afgrænsning og dens midlertidighed understreger jo i nogen måde lovgivningens forsøgmæssige karakter. Når lovene bliver gennemført, må vi håbe, at de bliver godt modtaget og anvendt efter hensigten, således at forsøget falder godt ud, og således at vi i fremtiden får mere sikkerhed med hensyn til, hvilke midler der kan bringes i anvendelse for med held at påvirke den er-